Сборник съдебна практика

РЕШЕНИЕ НА СЪДА (трети състав)

18 юли 2013 година*

„Обжалване — Телевизионно излъчване — Директива 89/552/ЕИО — Член 3а — Мерки, взети от Обединеното кралство във връзка със събития от голямо значение за обществото в тази държава членка — Европейско първенство по футбол — Решение, с което мерките се обявяват за съвместими с правото на Съюза — Мотивиране — Членове 49 ЕО и 86 ЕО — Право на собственост“

По дело C-201/11 P

с предмет жалба на основание член 56 от Статута на Съда на Европейския съюз, подадена на 27 април 2011 г.,

Union des associations européennes de football (UEFA), за който се явяват г-н D. Anderson, QC, и г-н D. Piccinin, barrister, упълномощени от г-н B. Keane и г-н T. McQuail, solicitors,

жалбоподател,

като другите страни в производството са:

Европейска комисия, за която се явяват г-жа E. Montaguti и г-жа N. Yerrell, както и г-н A. Dawes, в качеството на представители, подпомагани от г-жа M. Gray, barrister, със съдебен адрес в Люксембург,

ответник в първоинстанционното производство,

Кралство Белгия,

Обединено кралство Великобритания и Северна Ирландия, за което се явяват г-н L. Seeboruth и г-жа J. Beeko, в качеството на представители, подпомагани от г-н T. de la Mare, barrister,

встъпили страни в първоинстанционното производство,

СЪДЪТ (трети състав),

състоящ се от: г-жа R. Silva de Lapuerta, изпълняваща функцията на председател на трети състав, г-н K. Lenaerts, г-н E. Juhász, г-н J. Malenovský (докладчик) и г-н D. Šváby, съдии,

генерален адвокат: г-н N. Jääskinen,

секретар: г-жа M. Ferreira, главен администратор,

* Език на производството: английски.

предвид изложеното в писмената фаза на производството и в съдебното заседание от 13 септември 2012 г.,

след като изслуша заключението на генералния адвокат, представено в съдебното заседание от 12 декември 2012 г.,

постанови настоящото

Решение

1 Със своята жалба Union des associations européennes de football (UEFA) иска отмяна на Решение на Общия съд на Европейския съюз от 17 февруари 2011 г. по дело UEFA/Комисия (T-55/08, Сборник, стр. II-271, наричано по-нататък „обжалваното съдебно решение“), с което се отхвърля искането за частична отмяна на Решение 2007/730/ЕО на Комисията от 16 октомври 2007 година относно съответствието със законодателството на Общността на мерки, предприети от Обединеното кралство, съгласно член 3а, параграф 1 от Директива 89/552/ЕИО на Съвета относно координирането на някои разпоредби, формулирани в действащи закони, подзаконови и административни актове на държавите членки, отнасящи се до упражняване на телевизионна дейност (ОВ L 295, стр. 12, наричано по-нататък „спорното решение“).

Правна уредба

2 В Директива 89/552/ЕИО на Съвета от 3 октомври 1989 година относно координирането на някои разпоредби, формулирани в действащи закони, подзаконови и административни актове на държавите членки, отнасящи се до упражняване на телевизионна дейност (ОВ L 298, стр. 23; Специално издание на български език, 2007 г., глава 6, том 1, стр. 215), изменена с Директива 97/36/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 30 юни 1997 г. (ОВ L 202, стр. 60; Специално издание на български език, 2007 г., глава 6, том 2, стр. 232, наричана по-нататък „Директива 89/552“), се съдържа допълненият с последната член 3а, който гласи:

„1. Всяка държава членка може да вземе мерки съобразно правото на Общността, за да гарантира, че телевизионните оператори, които са под нейна юрисдикция, не излъчват на изключителна основа събития, за които се смята от държавата членка, че са от голямо значение за обществото, по такъв начин, че да лишат значителна част от обществеността в тази държава членка от възможността да проследи тези събития посредством предаване на живо или на запис по безплатна телевизия. [Във връзка с това] съответната държава членка съставя списък от обозначени събития, национални или не, които тя прецени, че са от голямо значение за обществото. Тя трябва да извърши това по ясен и прозрачен начин, в подходящо и реално време. Извършвайки това, съответната държава членка определя също дали тези събития следва да се [излъчват] изцяло или отчасти чрез отразяване на живо, или когато е необходимо или подходящо поради обективни причини от обществен интерес, изцяло или отчасти чрез [излъчване] на запис.

2. Държавите членки незабавно уведомяват Комисията за всички взети мерки, или [за тези,] които следва да бъдат взети съгласно параграф 1. В срок от три месеца от уведомяването […] Комисията проверява […] дали тези мерки са съвместими с правото на Общността и ги съобщава на другите държави членки. Тя иска становището на Комитета, създаден съгласно член 23а. Тя незабавно публикува взетите мерки в *Официален вестник на Европейските общности* и поне веднъж годишно [публикува] консолидирания списък на мерките, предприети от държавите членки.

3. Държавите членки осигуряват, с подходящи средства в рамките на тяхното законодателство, телевизионните оператори под тяхна юрисдикция […] да не упражняват изключителни права, закупени от тези телевизионни оператори след датата на публикуване на настоящата директива, по такъв начин, че значителна част от обществеността в друга държава членка е лишена от възможност да проследи събития, които са посочени от тази друга държава членка съгласно предходните параграфи, изцяло или отчасти чрез предаване на живо или, когато е необходимо или подходящо поради обективни причини от обществен интерес, изцяло или отчасти чрез предаване на запис по безплатна телевизия, както е определено от тази друга държава членка съгласно параграф 1“.

3 Съображения 18—22 от Директива 97/36 гласят:

„(18) като имат предвид, че е особено важно държавите членки да са в състояние да предприемат мерки за защита правото на информация и да осигуряват широк достъп на обществеността до телевизионното отразяване на събития от национално или ненационално значение, от първостепенна важност за обществото, като Олимпиади, Световно първенство по футбол и Европейско футболно първенство [наричано по-нататък „европейското първенство по футбол“]; като имат предвид, че с тази цел държавите членки си запазват правото до предприемат мерки, съвместими с правото на Общността, насочени към регулиране упражняването от телевизионните оператори съгласно тяхната компетентност на изключителни права на излъчване на такива събития;

(19) като имат предвид, че е необходимо да се приемат разпоредби в една общностна рамка, за да се избегне потенциална правна несигурност и нарушения на пазара и за да се координира свободното движение на телевизионни услуги с необходимостта от предотвратяване възможността от заобикаляне на националните мерки, предназначени за защита на легитимен общ интерес;

(20) като имат предвид в частност, че е подходящо в настоящата директива да се предвидят разпоредби, отнасящи се до упражняването от телевизионните оператори на изключителни права за излъчване, които те може да са откупили за събития, смятани от първостепенно значение за обществото в дадена държава членка, различна от тази, която има юрисдикция по отношение на телевизионните оператори; […]

(21) като имат предвид, че събитията от първостепенно значение за обществото […] следва по смисъла на настоящата директива […] да отговарят на определени критерии, което ще рече, че се касае за изключителни събития, които са от интерес за широката публика в Европейския съюз или в дадена държава членка или в значителна част от определена държава членка и са организирани предварително от организатор на събития, който е законно упълномощен да продава правата, свързани с това събитие;

(22) като имат предвид, че по смисъла на настоящата директива „свободна телевизия“ означава излъчването по канал, публичен или търговски, на програми, които са достъпни за обществеността без допълнително заплащане освен начините за финансиране на разпространението, които широко преобладават във всяка държава членка (като лицензна такса и/или основна периодична абонаментна такса за кабелна мрежа)“.

Обстоятелства, предхождащи спора

4 Обстоятелствата, предхождащи спора, са изложени в точки 5—15 от обжалваното съдебно решение, както следва:

„5 [UEFA] е ръководният орган за европейски футбол. Основната му задача е да следи за развитието на европейския футбол и той организира определен брой международни футболни първенства, сред които финалът на европейското първенство по футбол (наричан[…] по-нататък „[финалът на европейското първенство по футбол]“), в [който] веднъж на всеки четири години 16 национални отбора се състезават в рамките на общо 31 срещи. Именно приходите от продажбата на свързаните с тези състезания търговски права му давали възможност да насърчава развитието на европейския футбол. В този контекст UEFA посочва, че 64 % от приходите от продажбата на отнасящите се до европейското първенство търговски права произтичат от прехвърлянето на правата за телевизионно излъчване на футболните срещи.

6 С решение от 25 юни 1998 г. на основание част IV от Broadcasting Act 1996 (Закон за радио- и телевизионно излъчване от 1996 г.) министърът на културата, медиите и спорта на Обединено кралство Великобритания и Северна Ирландия (наричан по-нататък „министърът“) съставя списък със събития от голямо значение за обществото в Обединеното кралство, в който е [включен финалът на] европейското първенство [по футбол].

7 Преди да приеме този списък, през юли 1997 г. министърът започва консултации с 42 различни органа относно критериите, с оглед на които трябва да се преценява значението на различните събития за обществото в Обединеното кралство. Тази процедура завършва с приемането на списък с критерии, съдържащ се в документ на Министерството на културата, медиите и спорта от ноември 1997 г., като министърът прилагал тези критерии при съставянето на списък със събития от голямо значение за обществото в Обединеното кралство. Съгласно този документ дадено събитие подлежи на включване в списъка по-специално когато има особен отзвук на национално равнище, а не само сред лицата, които обикновено следят въпросната спортна дисциплина. Съгласно същия документ така може да се квалифицира национално или международно спортно събитие, което е от първостепенно значение или в което участва националният отбор или спортисти от Обединеното кралство. Сред отговарящите на тези критерии събития имало по-голяма вероятност в списъка да бъдат включени тези, които привличат множество телевизионни зрители или които традиционно се излъчват на живо по безплатните телевизионни канали. Освен това при преценката си министърът вземал предвид и други фактори, свързани с последиците за съответния спорт, като възможността дадено събитие да се излъчва на живо в неговата цялост, отражението върху приходите в разглежданата област на спорта, последиците за радио- и телевизионния пазар и наличието на обстоятелства, гарантиращи достъпа до събитието чрез телевизионно или радио излъчване на запис.

8 След това в съответствие с член 97 от Broadcasting Act 1996 министърът започва процедура за консултации относно конкретните събития, които следва да се включат в списъка. В рамките на тези консултации министърът иска становища от множество заинтересовани органи и оператори, както и от притежатели на права за телевизионно излъчване като UEFA. Освен това създаден от министъра консултативен комитет, наречен „Advisory Group on listed events“ (Консултативна група относно включените в списъка събития), представя становището си във връзка с подлежащите на включване в списъка събития, като що се отнася до [финала на] европейското първенство [по футбол], предлага да се впишат финалът, полуфиналите и срещите, в които участват националните отбори на Обединеното кралство.

9 Съгласно член 98 от Broadcasting Act 1996, изменен с Television Broadcasting Regulations 2000 (Правилник относно телевизионното излъчване от 2000 г.), телевизионните оператори се делят на две категории. Първата включва операторите, предоставящи безплатна услуга, която освен това може да се приема от поне 95 % от населението на Обединеното кралство [наричани по-нататък „оператори на безплатни телевизионни канали“]. Втората категория обхваща операторите, които не отговарят на тези условия [и по-специално тези на платени телевизионни канали].

10 Освен това съгласно член 101 от Broadcasting Act 1996, изменен с Television Broadcasting Regulations 2000, телевизионен оператор, попадащ в една от тези категории, може да предава на живо изцяло или отчасти включено в списъка събитие само ако оператор от другата категория е придобил правото да предава на живо същото събитие изцяло или посочената част от него в същата област или в област, която по същество е същата. Ако това условие не е изпълнено, операторът, който желае да предава на живо изцяло или отчасти въпросното събитие, трябва да получи предварително разрешение от Office of Communications (Служба по съобщенията).

11 Съгласно член 3 от Code on Sports and Other Listed and Designated Events (Правила за спортните и други вписани в списъка събития), в сила от 2000 г., събитията, включени в списъка със събития от голямо значение за обществото, се разделят на две групи. Група „А“ обхваща събитията, които не могат да се предават на живо на изключителна основа, ако не са изпълнени определени критерии. В група „Б“ са включени събитията, които могат да се предават на живо на изключителна основа само ако са взети мерки, за да се осигури излъчване на запис.

12 Съгласно член 13 от Code on Sports and Other Listed and Designated Events Office of Communications може да предостави разрешение за събитията от списъка, попадащи в „група А“, сред които е и [финалът на] европейското първенство [по футбол], когато свързаните с тези събития права за излъчване са били публично предложени на всички телевизионни оператори при справедливи и разумни условия, без попадащ в другата категория оператор да е изразил интерес от закупуването им.

13 С писмо от 25 септември 1998 г. на основание член 3а, параграф 2 от Директива 89/552 Обединеното кралство изпраща на Комисията на Европейските общности съставения от министъра списък със събития. След кореспонденция между Обединеното кралство и Комисията и ново уведомление за мерките от 5 май 2000 г., с писмо от 28 юли 2000 г. генералният директор на генерална дирекция (ГД) „Образование и култура“ на Комисията информира Обединеното кралство, че Комисията няма възражения по мерките на тази държава членка, които при това положение предстои да се публикуват в *Официален вестник на Европейските общности*.

14 С Решение от 15 декември 2005 г. по дело Infront WM/Комисия (T-33/01, Recueil, стр. II-5897) Общият съд отменя съдържащото се в писмото от 28 юли 2000 г. решение, с мотива че то представлява решение по смисъла на член 249 ЕО, което е трябвало да се приеме от самата Комисия като колегиален орган […].

15 В изпълнение на [посоченото съдебно решение] Комисията приема [спорното решение]“.

Спорното решение

5 Член 1 от спорното решение гласи:

„Мерките, предприети съгласно член 3a, параграф 1 от [Директива 89/552], [за които Обединеното кралство уведомява] Комисията на 5 май 2000 г. [и които са публикувани] в *Официален вестник на Европейските общности* C 328 от 18 ноември 2000 г., са съвместими с [правото] на Общността“.

6 Съгласно член 3 от посоченото решение то „влиза в сила на 18 ноември 2000 година“.

7 Съображения 3—6, 18—21, 24 и 25 от спорното решение гласят:

„(3) При проверката Комисията взе предвид наличните данни за медийното пространство на Обединеното кралство.

(4) Списъкът [със] събития, имащи [голямо] значение за обществото, включени в мерките на Обединеното кралство, е съставен по ясен и прозрачен начин и също така [в тази държава членка] [са] предприет[и] широко[обхватни] [консултации] относно тези мерки.

(5) Комисията се убеди, че събитията, [включени в списъка с] мерките на Обединеното кралство, отговарят на поне два от [следните критерии], смятани за надеждни показатели за [значението] на тези събития за обществото: i) [особен] отзвук в рамките на държавата членка [и интерес] не само сред тези лица, които обичайно следят въпросната спортна [дисциплина] или друга дейност; ii) общопризната, особена културна значимост за населението на държавата членка, по-специално действаща като катализатор на културна идентичност; iii) участие във въпросната спортна проява на национален отбор, в [рамките] на състезание или турнир с международна значимост; и iv) фактът, че [събитието] традиционно се излъчва от [безплатните телевизионни канали] и привлича [голяма] телевизионна аудитория.

(6) Значителна част от събитията, [включени в списъка с] мерките на Обединеното кралство, включително летните и зимните [о]лимпийски игри, както и финалите на световни и европейски футболни първенства, попадат в категорията на събития, които [са от голямо значение за обществото съгласно] съображение 18 от Директива [97/36]. Тези [събития] предизвикват [особен отзвук] в Обединеното кралство в тяхната цялост, тъй като те са особено популярни (независимо от националността на участниците […]) сред широката общественост, а не само сред [зрителите], които обичайно следят такива спортни събития.

[…]

(18) Събитията[, включени в] списъка, включително онези, които се смятат за цялостна спортна проява, а не за последователност от [отделни] събития, традиционно са били излъчвани по [безплатни телевизионни канали] и са привличали [голяма] телевизионна аудитория. Що се отнася до някои изключения, при които това не е било така (вписаните в списъка мачове за Световната купа по крикет), то броят на включените прояви е ограничен (списъкът включва само финала, полуфиналите и мачовете с участие на отбори от Обединеното кралство) и става дума само за подходящо вторично отразяване, а освен това тези изключения отговарят на два от критериите, смятани за надеждни показатели за важността на събитията за обществото (съображение 13).

(19) Мерките на Обединеното кралство изглеждат [пропорционални] [и обосновават] дерогация от [основната] свобода […] за [предоставяне] на услуги[, предвидена в Договора за ЕО,] на основание на [императивно съображение] от обществен интерес, състоящ[о] се в осигуряване на широк [телевизионен] достъп на обществеността до [събития от] голям[о] [значение за обществото].

(20) Мерките на Обединеното кралство са съвместими с правилата [на Договора за ЕО] за конкуренцията, защото определянето на [телевизионните] оператори, [получили разрешение] за излъчването на събитията[, включени в] списъка[, се основава] на обективни критерии, които позволяват действителна и възможна конкуренция за придобиване на правата за излъчване на тези събития. В допълнение, броят на [включените в списъка събития] не е несъразмерно голям, така че да наруши конкуренцията на [пазара на безплатната телевизия и пазара на платената телевизия надолу по веригата].

(21) [Пропорционалността] на мерките на Обединеното кралство се [потвърждава] от факта, че за част от събитията от списъка се изисква само подходящо вторично [излъчване].

[…]

(24) От [Решение на Общия съд по дело Infront WM/Комисия, посочено по-горе,] следва, че [изявлението, че] мерките, предприети съгласно член 3a, параграф 1 от Директива [89/552,] [са съвместими с правото на Общността], представлява решение и, следователно[трябва да се приеме от Комисията]. [Ето защо в настоящото] решение е необходимо […] мерките, [предмет на уведомление] от Обединеното кралство, [да бъдат обявени за съвместими с правото] на Общността. Мерките, посочени в приложението към настоящото решение, следва да бъдат публикувани в *Официален вестник на Европейския съюз* в съответствие с член 3a, параграф 2 от Директива [89/552].

(25) За да бъде гарантирана правна сигурност, настоящото решение следва да влезе в сила в деня на публикуването в *Официален вестник на Европейския съюз* на мерките, [предмет на уведомление] от Обединеното кралство“.

Производството пред Общия съд и обжалваното съдебно решение

8 В подкрепа на искането за частична отмяна на спорното решение UEFA изтъква пред Общия съд осем основания. С обжалваното съдебно решение последният отхвърля всяко едно от тях, както и жалбата в нейната цялост. Той отхвърля и искането на UEFA за процесуално-организационни действия с оглед на разпореждане на Комисията да представи определени документи.

По жалбата

9 В жалбата си UEFA по същество се позовава на седем основания, изведени, първо, от грешка при прилагане на правото и при преценката относно условието за яснота и прозрачност, второ, от грешка при прилагане на правото и при преценката относно квалифицирането на финала на европейското първенство по футбол като събитие от голямо значение за обществото в Обединеното кралство, трето, от грешка при прилагане на разпоредбите на Договора, свързани с публичните предприятия, на които държавите членки са предоставили специални или изключителни права, четвърто, от грешка при прилагане на разпоредбите на Договора, свързани с конкуренцията, пето, от грешка при прилагане на разпоредбите на Договора,

свързани със свободното предоставяне на услуги и принципа на пропорционалност, шесто, от грешка при прилагане на правото на собственост, и седмо, от грешки при прилагане на правото, свързани с мотивите на спорното решение.

Предварителни бележки

10 На първо място, следва да се отбележи, че с член 3а, параграф 1 от Директива 89/552 законодателят на Съюза предоставя право на всяка държава членка да определя събития от голямо значение за обществото ѝ (наричани по-нататък „събития от голямо значение“) и по такъв начин в рамките на предоставеното му от Договора право на преценка изрично приема неизбежно възникващите от това определяне пречки пред свободното движение на услуги, свободата на установяване, свободната конкуренция и правото на собственост. Видно от съображение 18 от Директива 97/36, законодателят приема, че такива пречки са обосновани с оглед целта за защита на правото на информация и осигуряване на широк достъп на обществеността до телевизионното излъчване на тези събития.

11 Впрочем Съдът вече е признал за правомерно преследването на такава цел, като при това е посочил, че търговията с изключителни права върху събития от значителен обществен интерес е в състояние да ограничи в голяма степен достъпа на обществеността до информация за тях. В едно демократично и плуралистично общество обаче правото на информация е от особено голямо значение, което е още по-явно в случаи като тези на посочените събития (вж. Решение от 22 януари 2013 г. по дело Sky Österreich, C-283/11, точки 51 и 52).

12 На второ място, следва да се уточни, че съгласно член 3а, параграф 1 от Директива 89/552 събитията от голямо значение се определят от държавите членки и че в това отношение те имат широко право на преценка.

13 Всъщност, вместо да хармонизира списъка с тези събития, Директива 89/552 изхожда от предпоставката, че в рамките на Съюза съществуват значителни различия от социално и културно естество по отношение на това, което е от значение за широката публика. Ето защо член 3а, параграф 1 от посочената директива предвижда, че всяка държава членка съставя списък със събития, „които тя прецени, че са от голямо значение“ за обществото. В съображение 18 от Директива 97/36 също се подчертава правото на преценка на държавите членки, като се посочва, че е „особено важно“ те да са в състояние да предприемат мерки за защита на правото на информация и да осигурят широк достъп на обществеността до телевизионното излъчване на събития от голямо значение.

14 Значението на посоченото право на преценка е видно и от факта, че Директиви 89/552 и 97/36 не уреждат подробно упражняването му. Всъщност единствените критерии, които тези директиви установяват за квалифицирането от съответната държава членка на дадено събитие като събитие от голямо значение, са посочени в съображение 21 от Директива 97/36, съгласно което трябва да се касае за изключително събитие, което е от интерес за широката публика в Съюза или в дадена държава членка или в значителна част от определена държава членка и което е организирано предварително от организатор на събития, който е законно упълномощен да продава правата, свързани с това събитие.

15 Тъй като тези критерии са относително неточни, всяка държава членка следва да ги изпълни с конкретно съдържание и да прецени интереса на съответните събития за широката публика с оглед на социалните и културните особености на обществото.

16 На трето място, следва да се посочи, че по силата на член 3а, параграф 2 от Директива 89/552 Комисията разполага с право на контрол относно правомерността на националните мерки за определяне на събития от голямо значение, което право ѝ позволява да отхвърли несъвместимите с правото на Съюза мерки.

17 При проверката Комисията е длъжна да следи дали са изпълнени следните условия:

— дали съответното събитие е вписано в списъка по член 3а, параграф 1 от Директива 89/552 по ясна и прозрачна процедура и в подходящо и реално време,

— дали за такова събитие може основателно да се счита, че е от голямо значение,

— дали определянето на съответното събитие като събитие от голямо значение е съвместимо с общите принципи на правото на Съюза, като принципите на пропорционалност и на недопускане на дискриминация, с основните права, с принципите на свободно предоставяне на услуги и на свобода на установяване, както и с правилата относно свободната конкуренция.

18 При тези условия контролното правомощие е ограничено по-специално по отношение на проверката на второто и третото условие по предходната точка.

19 От една страна, от значението на правото на преценка на държавите членки, посочено в точка 12 от настоящото решение, всъщност следва, че контролното правомощие на Комисията трябва да бъде ограничено до установяване на явни грешки в преценката, допуснати от държавите членки при определянето на събитията от голямо значение. В този смисъл, за да се провери дали е допусната такава грешка в преценката, Комисията би трябвало по-специално да установи дали съответната държава членка е разгледала внимателно и безпристрастно всички относими към конкретния случай данни, които подкрепят направените заключения (вж. по аналогия Решение от 21 ноември 1991 г. по дело Technische Universität München, C-269/90, Recueil, стр. I-5469, точка 14 и Решение от 22 декември 2010 г. по дело Gowan Comércio Internacional e Serviços, C-77/09, Сборник, стр. I-13533, точки 56 и 57).

20 От друга страна, по отношение по-специално на третото условие, посочено в точка 17 от настоящото решение, не може да се пренебрегне фактът, че правомерното определяне на дадено събитие като събитие от голямо значение неизбежно поражда пречки пред свободното движение на услуги, свободата на установяване, свободната конкуренция и правото на собственост, които пречки законодателят на Съюза е предвидил и, както бе посочено в точка 10 от настоящото решение, е приел като обосновани с оглед целта за защита на правото на информация и осигуряване на широк достъп на обществеността до телевизионното излъчване на тези събития.

21 С оглед на гарантиране на полезното действие на член 3а от Директива 89/552 следва да се констатира, че ако дадено събитие правомерно е определено от държава членка като събитие от голямо значение, Комисията е длъжна да разгледа само онези последици, породени от определянето върху свободното движение на услуги, свободата на установяване, свободната конкуренция и правото на собственост, които надхвърлят последиците, присъщи за включването на събитието в списъка по член 3а, параграф 1.

По първото основание, изведено от грешка при прилагане на правото и при преценката относно условието за яснота и прозрачност

Доводи на страните

22 Първото основание се отнася до точка 94 от обжалваното съдебно решение, в която Общият съд приема, че установеното в член 3а от Директива 89/552 изискване за яснота и прозрачност няма за цел, нито за резултат да принуди компетентния национален орган да изложи причините, поради които не е възприел представените му в рамките на процедурата за консултации становища или бележки. UEFA поддържа, че с оглед на това изискване държава членка не може, без каквото и да било обяснение, да отхвърли съвпадащи по съдържанието си препоръки, дадени по особено важен въпрос от няколко независими страни, в това число и от консултативната група, която самата държава членка създала, за да я консултира при съставянето на списъка по член 3а, параграф 1, както и от органа по конкуренцията.

23 Обединеното кралство и Комисията оспорват обосноваността на първото основание.

Съображения на Съда

24 Видно от точка 12 от настоящото решение, националният орган, който трябва да определи дали дадено събитие е от голямо значение, се ползва от широко право на преценка. Ето защо той не е длъжен да се съобрази със становищата на консултативните органи, изразени преди вземането на решението му.

25 Колкото до мотивите на този орган за невземането предвид на посочените становища, вярно е наистина, че също като авторите на актове на Съюза (вж. Решение от 10 юли 2008 г. по дело Bertelsmann и Sony Corporation of America/Impala, C-413/06 P, Сборник, стр. I-4951, точка 166) и той трябва да изложи причините, поради които е определил дадено събитие като събитие от голямо значение, така че да се позволи, от една страна, на заинтересованите лица, да се запознаят с основанията за взетата мярка, за да могат да защитят правата си, а от друга страна, на Комисията и компетентните юрисдикции, да упражнят своя контрол.

26 За разлика обаче от поддържаното от UEFA, за тази цел националният орган не е необходимо да излага конкретните причини, поради които не се е съобразил със становищата на консултативните органи, тъй като всъщност той не е длъжен да се съобразява с тях. В това отношение не е от значение фактът, че становищата са на няколко консултативни органи, които споделят един и същ подход.

27 При тези условия първото основание следва да се отхвърли като необосновано.

По второто основание, изведено от грешка при прилагане на правото и при преценката относно квалифицирането на финала на европейското първенство по футбол като събитие от голямо значение

28 По отношение на квалифицирането на финала на европейското първенство по футбол като събитие от голямо значение в точка 103 от обжалваното съдебно решение Общият съд излага следните съображения:

„[…] никакво приемливо съображение не позволява да се стигне до извода, че по принцип само „гала“ срещите и срещите, в които участва националният отбор на Обединеното кралство, могат да се квалифицират по този начин от гледна точка на обществото в тази държава членка и поради това да се включат в такъв списък. Всъщност [финалът на] европейското първенство [по

футбол] може с основание да се разглежда по-скоро като едно-единствено събитие, а не като сбор от отделни събития, които се разделят на „гала“ срещи, „обикновени“ срещи и срещи, в които участва съответният национален отбор. В това отношение е общоизвестно, че в рамките на [финала на] европейското първенство [по футбол] резултатите от „обикновените“ срещи са от решаващо значение за отборите, поради което участието им в „гала“ срещи или в срещи на съответния национален отбор може да зависи от тези резултати. Така чрез „обикновените“ срещи се определят противниците на съответния национален отбор в следващите етапи на състезанието. Освен това резултатите от „обикновените“ срещи могат дори да определят дали този национален отбор ще участва в следващия етап на състезанието или ще отпадне от него“.

29 В точка 120 от обжалваното съдебно решение Общият съд приема следното:

„[…] упоменаването на [финала на] европейското първенство [по футбол] в съображение 18 от Директива 97/36 предполага, че Комисията не може да разглежда включването на срещи от това състезание в списък със събития като противоречащо на общностното право, с довода че съответната държава членка не ѝ е съобщила конкретните съображения, обосноваващи характера им на събитие от голямо значение за обществото […]. Все пак евентуалният извод на Комисията, че включването на [финала на] европейското първенство [по футбол] като цяло в списък със събития от голямо значение за обществото на държава членка е съвместимо с общностното право, с мотива че поради характерните си особености това първенство основателно се разглежда като едно-единствено събитие, може да се постави под въпрос въз основа на конкретни данни, доказващи, че „обикновените“ срещи не са от такова значение за обществото на тази държава“.

Доводи на страните

30 UEFA упреква Общия съд, че е отхвърлил довода, че Комисията неправилно е приела за правомерно определянето от Обединеното кралство на целия финал на европейското първенство по футбол като събитие от голямо значение. Според UEFA тази държава членка би могла да определи като такова събитие само т.нар. „гала“ срещи, каквито са финалът и полуфиналите, както и срещите на своите отбори. В този смисъл в съставения от Обединеното кралство списък с такива събития не трябвало да включват срещите, които не били „гала“, тоест всички останали срещи от финала.

31 В този контекст съгласно първата част на второто основание на UEFA Общият съд неправилно е приел, че поради споменаването на европейското първенство по футбол от законодателя на Съюза в съображение 18 от Директива 97/36 Комисията не е необходимо да изисква от държавите членки специално да мотивират решението си за включване на цялото състезание в националния списък на събития от голямо значение. По този начин Комисията неправилно се освободила от задължението си да провери дали съответното събитие действително е от голямо значение. Посоченото съображение съдържало само индикативен списък за видовете събития, които можели да имат такова значение, поради което и не съществувала презумпция, че посочените в него събития са от голямо значение.

32 С втората част на посоченото основание UEFA упреква Общия съд, че е обосновал повечето от изводите си на проверка на данни, които самата Комисия не е взела предвид.

33 С третата част на същото основание UEFA твърди, че Общият съд основал този си анализ на напълно погрешна преценка на обстоятелствата.

34 Според Комисията второто основание отчасти е недопустимо, доколкото поставя под въпрос извършената от Общия съд преценка на фактите. Освен това то било напълно необосновано, като този извод се споделял и от Обединеното кралство.

Съображения на Съда

35 По отношение на първата част на второто основание следва най-напред да се посочи, че в точка 103 от обжалваното съдебно решение Общият съд е приел, че европейското първенство по футбол може с основание да се разглежда по-скоро като едно-единствено събитие, а не като сбор от отделни събития, които се разделят на „гала“ срещи, „обикновени“ срещи и срещи, в които участва съответният национален отбор. Впрочем, видно от точка 5 от обжалваното съдебно решение, Общият съд възприема понятието „европейско […] първенство [по футбол]“, посочено в съображение 18 от Директива 97/36, в смисъл, че то обхваща само неговия финал.

36 При все това нито споменатото съображение, нито друг текст от Директива 85/552 или 97/36 съдържа указание, въз основа на което може да се установи, че понятието „европейско първенство по футбол“ визира единствено финала на същото. В този смисъл посоченият термин по принцип трябва да обхваща и началния етап на първенството, тоест всички елиминаторни срещи. Установено е обаче, че елиминаторните срещи преди финала като цяло не могат да предизвикат същия интерес на широката публика на държавата членка като този по време на финала. Всъщност само някои точно определени елиминаторни срещи могат да предизвикат такъв интерес, като например тези, в които играе националният отбор на съответната държава членка или други отбори от неговата квалификационна група.

37 Освен това не може разумно да се оспори фактът, че значението на „гала“ срещите като цяло е по-голямо от това на предхождащите ги срещи от финала на европейското първенство по футбол, тоест от срещите в групите. Не би могло следователно a priori да се приеме, че значението на последната категория срещи е същото като това на първата категория и че поради това всички срещи в групите без разлика са познати като едно-единствено събитие от голямо значение, също като „гала“ срещите. В този смисъл квалифицирането на отделните срещи като събитие от голямо значение може да бъде различно за всяка държава членка.

38 От изложените съображения следва, че законодателят на Съюза не е искал да установи, че „европейското първенство по футбол“ по смисъла на съображение 18 от Директива 97/36 се ограничава само до финала на това първенство и че същото представлява едно-единствено неделимо събитие. Напротив, европейското първенство по футбол трябва да се разглежда като събитие, което по принцип може да се раздели на различни срещи или етапи, които не винаги могат да бъдат квалифицирани като събитие от голямо значение.

39 Следва обаче да се уточни, че този неправилен прочит от Общия съд на съображение 18 от Директива 97/36, и в частност на понятието за европейското първенство по футбол, не е от значение за настоящото дело.

40 Най-напред, по отношение на изключването на елиминационните срещи от понятието за европейско първенство по футбол е достатъчно да се напомни, че Обединеното кралство не ги е включило в списъка със събитията от голямо значение и че следователно спорното решение не се отнася до тях.

41 По-нататък, следва да се констатира, че в точки 128—139 от обжалваното съдебно решение въз основа на материалите, представени му от UEFA, и с оглед на конкретното им възприемане от обществеността в Обединеното кралство Общият съд е разгледал дали всички срещи от финала на европейското първенство по футбол действително предизвикват достатъчен интерес от обществеността, за да бъдат част от събитие от голямо значение. Като приел обаче, че това е така, Общият съд с основание е констатирал, че в Обединеното кралство всички срещи от финала на европейското първенство по футбол могат да се считат за едно-единствено събитие от голямо значение. Поради това преценката на Общия съд фактически съответства на изводите, направени в точка 38 от настоящото решение.

42 Накрая, видно от съображенията, изложени в точки 107—114 от настоящото решение, погрешният прочит на съображение 18 от Директива 97/36 няма отношение към заключението на Общия съд, че мотивите на спорното решение отговарят на условията по член 253 ЕО.

43 В този смисъл, като посочва съображенията, изложени в точка 35 от настоящото решение, в точка 120 от обжалваното съдебно решение Общият съд констатира, че никоя държава членка не е длъжна да съобщава на Комисията конкретните причини, поради които е определила целия финал на европейското първенство по футбол за едно-единствено събитие от голямо значение.

44 Като се има предвид обаче, че финалът на европейското първенство по футбол като цяло не може правомерно да бъде включен в списъка със събития от голямо значение, без да се отчете интересът към различните срещи от него в съответната държава членка, то последната не е освободена от задължението да съобщи на Комисията съображенията, които позволяват да се приеме, че в конкретния контекст на нейното общество финалът на европейското първенство по футбол представлява едно-единствено събитие, което трябва да се счита, че като цяло е от голямо значение за това общество, а не като сбор от отделни събития, разделени на срещи, предизвикващи различна степен на интерес.

45 Следователно Общият съд е допуснал грешка при прилагане на правото, като е приел в точка 120 от обжалваното съдебно решение, че Комисията не може да разглежда включването на срещи от финала на европейското първенство по футбол като противоречащо на правото на Съюза с довода, че съответната държава членка не ѝ е съобщила конкретните съображения, обосноваващи характера им на събитие от голямо значение за обществото.

46 При тези условия следва да се разгледа дали поради тази грешка обжалваното съдебно решение трябва да се отмени.

47 В това отношение, видно от практиката на Съда, грешка при прилагане на правото, допусната от Общия съд, не може да доведе до отмяна на обжалваното съдебно решение, ако диспозитивът на това решение изглежда обоснован поради други правни съображения (в този смисъл вж. Решение от 2 април 1998 г. по дело Комисия/Sytraval и Brink's France, C-367/95 P, Recueil, стр. I-1719, точка 47 и Решение от 29 март 2011 г. по дело ThyssenKrupp Nirosta/Комисия, C-352/09 P, Сборник, стр. I-2359, точка 136).

48 В настоящото дело следва да се отбележи, на първо място, че за да се позволи на Комисията да упражни контролните си правомощия, мотивите, въз основа на които държава членка определя дадено събитие като събитие от голямо значение, могат, ако са относими, да бъдат и много кратки. В този смисъл не следва да се изисква по-специално при самото уведомяване на съответните мерки държавата членка да посочи конкретни цифрови данни относно всеки елемент или част на събитието, предмет на уведомление до Комисията.

49 В това отношение следва да се уточни, че ако възникнат някакви съмнения въз основа на предоставените ѝ данни относно определянето на дадено събитие като събитие от голямо значение, Комисията трябва да поиска разяснения от съответната държава членка (вж. по аналогия Решение от 29 март 2012 г. по дело Комисия/Естония, C-505/09 P, точка 67).

50 В случая от съобщението от 5 май 2000 г., с което Обединеното кралство уведомява Комисията за предприетите от него и приложени към спорното решение мерки, по-специално следва, че тази държава членка е определила целия финал на европейското първенство по футбол като събитие от голямо значение, с мотива че всички срещи, в това число следователно и „обикновените“, имат особен отзвук на национално равнище и представляват специален интерес

и за тези, които обикновено не следят футболните срещи, както и че телевизионната аудитория несъмнено е много голяма и че всички срещи обикновено се предават пряко чрез безплатни услуги.

51 Тези данни, които Обединеното кралство е съобщило в съответствие с изискванията на член 3а, параграф 2 от Директива 89/552, позволяват на Комисията да упражни контрол и да поиска, ако прецени за необходимо и подходящо, допълнителни разяснения от тази държава членка или други доказателства, освен съдържащите се в нейното уведомление.

52 На второ място, няма каквото и да било основание да се счита, че Комисията не е упражнила такъв контрол, който по същността си е ограничен, и че предвид мотивите, посочени в точка 50 от настоящото решение, не е проверила дали министърът не е допуснал грешка при прилагане на правото, като е определил, че всички срещи от финала на европейското първенство по футбол, взети заедно, представляват събитие от голямо значение.

53 В това отношение, видно от най-напред от съображение 6 от спорното решение, в действителност Комисията е проверила дали всички срещи от финала на европейското първенство по футбол, в това число следователно и „обикновените“, имат особен отзвук в Обединеното кралство, тоест дали тези срещи са особено популярни за широката публика, а не само за телевизионните зрители, които по принцип следят излъчваните по телевизията футболни срещи. Освен това от съображение 18 от това решение следва, че Комисията е взела предвид факта, че всички тези срещи винаги са били излъчвани по безплатни телевизионни канали и че са привличали многобройни зрители.

54 По-нататък, видно от преписката по делото, към писмената си защита пред Общия съд Комисията е приложила редица документи с цифрови данни, на които е основала проверката си относно правомерността на мерките, предмет на уведомлението на Обединеното кралство, в това число и такива, които са ѝ били предоставени от същата държава членка и в които се прави разлика между „гала“ срещите, „обикновените“ срещи и тези, в които участва националният отбор. UEFA обаче не е оспорил факта, че спорното решение е основано на тези документи, и дори признава, че Комисията е взела предвид такива статистически данни (вж. точка 58 от настоящото решение).

55 Накрая, UEFA не може основателно да поддържа, че евентуално недостатъчната степен на контрол от страна на Комисията е следствие от факта, че споменатите документи с цифрови данни се отнасят до период от преди 2000 г. и че Комисията не е взела предвид данните за периода 2000—2007 г., независимо че трябвало да основе спорното решение на данни, налични към датата на приемането му, тоест към 16 октомври 2007 г.

56 В това отношение следва да се напомни, че спорното решение е прието, за да замени решението, съдържащо се в писмото от 28 юли 2000 г., което генералният директор на генерална дирекция (ГД) „Образование и култура“ е изпратил на Обединеното кралство, и което е отменено с посоченото по-горе Решение по дело Infront WM/Комисия, с мотива че не е прието от самата Комисия като колегиален орган. В този смисъл, за да гарантира правната сигурност, Комисията предоставя на спорното решение обратно действие, като разглежда същите национални мерки, а именно тези, които са предмет на уведомлението на Обединеното кралство от 5 май 2000 г., и предвижда, че решението се прилага, считано от 18 ноември 2000 г., тоест от датата на публикуването му в *Официален вестник на Европейските общности*.

57 Видно обаче от съдебната практика, Комисията може да предостави на спорното решение такова обратно действие (вж. Решение от 13 ноември 1990 г. по дело Fedesa и др., C-331/88, Recueil, стр. I-4023, точки 45—47), срещу което впрочем UEFA не е възразил.

58 При тези условия Комисията е била длъжна да разгледа обстоятелствата, отнасящи се към съществувалото през 2000 г. положение. С оглед на това, като се има предвид липсата на възражение от страна на UEFA, не е необходимо да се разглежда дали Комисията е следвало да вземе предвид положението към момента на приемането на заменения решение или към момента на публикуването на националните мерки, предмет на уведомлението. В този смисъл тя е следвало да провери дали тогава всички срещи от финала на европейското първенство по футбол могат да се считат за събитие от голямо значение. Видно обаче от преписката по делото, UEFA не е представил на Общия съд каквито и да било данни, въз основа на които той би могъл да установи, че Комисията не е приела спорното решение с оглед на данните, налични през 2000 г. Напротив, той признава, че Комисията се е основала на статистическите данни, съществуващи към датата на приемането на решението, съдържащо се в писмото от 28 юли 2000 г.

59 На трето място, UEFA е имал възможност да докаже пред Общия съд, че въз основа на тези данни Комисията е трябвало да стигне до заключението, че Обединеното кралство е допуснало явна грешка при преценката, като е определило всички срещи от финала на европейското първенство по футбол като събитие от голямо значение.

60 За тази цел обаче UEFA представя на Общия съд данни, свързани с броя на зрителите на финалите на европейското първенство по футбол през 1996 г. и през 2000 г., като поддържа, че те доказват, че „обикновените“ срещи не предизвикват особен отзвук сред телевизионните зрители, които не гледат редовно футбол.

61 Общият съд разглежда тези данни в точки 131 и 132 от обжалваното съдебно решение, но не потвърждава преценката на UEFA.

62 В точка 139 от обжалваното съдебно решение, като взема предвид и други предоставени от UEFA данни относно периода след 2000 г. (точки 128—130, 135 и 136 от обжалваното съдебно решение), Общият съд приема, че UEFA не е доказал, че констатациите, съдържащи се в съображения 6 и 18 от спорното решение и споменати в точка 53 от настоящото решение, са опорочени поради грешка, нито че поради това Комисията е трябвало да стигне до заключението, че Обединеното кралство е допуснало явна грешка в преценката, като е определило всички срещи от финала на европейското първенство по футбол като събитие от голямо значение.

63 От изложеното следва, че грешката при прилагане на правото, допусната от Общия съд, не може да доведе до отмяна на обжалваното съдебно решение, тъй като диспозитивът на това решение явно е обоснован поради други правни съображения. Първата част на второто основание следователно трябва да се отхвърли като неотносима.

64 С втората част на същото основание UEFA твърди, че в рамките на правото си на преценка, посочено в точки 58 и 60 от настоящото решение, Общият съд е направил някои от заключенията си, базирайки се на данни, които самата Комисия не е взела предвид.

65 В това отношение следва да се напомни, че в рамките на контрола за законосъобразност по член 263 ДФЕС Общият съд не може да замести мотивите на автора на обжалвания акт със свои мотиви и не може да попълни празнина в мотивите на спорното решение със свои собствени мотиви, като при това съображенията му не са свързани с нито една преценка, съдържаща се в това решение (в този смисъл вж. Решение от 24 януари 2013 г. по дело Frucona Košice/Комисия, C-73/11 P, точки 87—90 и цитираната съдебна практика).

66 В случая обаче съображенията, които Общият съд излага в точки 126—139 от обжалваното съдебно решение, са свързани с преценките, съдържащи се в съображения 6 и 18 от спорното решение, и само потвърждават направените в тях констатации.

67 С третата част на посоченото основание UEFA твърди, че Общият съд основал анализа си, посочен в точки 60 и 62 от настоящото решение, на данни, които преценил явно неправилно.

68 С посочената част на второто основание в действителност се иска от Съда да замести преценката на фактите на Общия съд със своя преценка, без UEFA да се е позовал на изопачаване на фактите и на доказателствата, представени на Общия съд. Следователно с оглед на постоянната практика на Съда тази част трябва да се отхвърли като недопустима (вж. Решение от 18 май 2006 г. по дело Archer Daniels Midland и Archer Daniels Midland Ingredients/Комисия, C-397/03 P, Recueil, стр. I-4429, точка 85, както и Решение по дело ThyssenKrupp Nirosta/Комисия, посочено по-горе, точка 180).

69 С оглед на изложеното второто основание трябва да се отхвърли в неговата цялост.

По третото основание, изведено от грешка при прилагане на разпоредбите на Договора, свързани с публичните предприятия, на които държавите членки са предоставили специални или изключителни права

Доводи на страните

70 С първата част на третото основание UEFA поддържа, че Общият съд е допуснал грешка, като е подминал с мълчание предварителния въпрос за приложимостта в настоящия случай на член 86, параграф 1 ЕО. Като заключил по-специално че мерките, приети от Обединеното кралство, не са равностойни на предоставяне на специални или изключителни права, Общият съд не разрешил споменатия въпрос, тъй като съответните предприятия, и по-специално BBC и Channel 4, били публични предприятия по смисъла на тази разпоредба.

71 С втората част на същото основание UEFA твърди, че Общият съд е основал анализа си на неправилно тълкуване на понятието „специални права“ по член 86, параграф 1 ЕО и че поради това е стигнал до неправилния извод, че приетите от Обединеното кралство мерки не са равностойни на предоставяне на специални права на телевизионните оператори на безплатни телевизионни канали. Преценката на Общия съд, по-специално относно въпроса дали законодателството на тази държава членка предоставя специални права на такива телевизионни оператори, била формална и теоретична. Той игнорирал икономическата действителност, тъй като посоченото законодателство всъщност позволявало на телевизионните оператори на безплатни телевизионни канали да придобият изключителни права за излъчване на срещите от финала на европейското първенство по футбол в Обединеното кралство, докато телевизионните оператори на платени телевизионни канали на практика не можели да придобият такива права.

72 С третата част на споменатото основание UEFA твърди, че Общият съд е трябвало да констатира наличието на специални права за телевизионните оператори на безплатни телевизионни канали, тъй като Обединеното кралство ясно им било предоставило „правни привилегии“. Всъщност, ако оператор на платен канал купел от UEFA правата за излъчване на дадена среща от финала на европейското първенство по футбол в Обединеното кралство, той нямал право да ги упражни, без да ги предложи при разумни условия и на телевизионните оператори на безплатни телевизионни канали. Този оператор обаче нямал каквото и да било задължение да предложи споменатите права на други оператори на платени телевизионни канали.

73 Според Комисията третото основание е недопустимо, тъй като UEFA се позовава на редица доводи, които не е изложил в жалбата си пред Общия съд. Освен това посоченото основание било необосновано, до каквото заключение стигнало и Обединеното кралство.

Съображения на Съда

74 По отношение на първата част на третото основание следва да се посочи, от една страна, че за разлика от твърденията на UEFA, Общият съд не е „подминал с мълчание“ предварителния въпрос дали в случая член 86, параграф 1 ЕО е приложим. Той го е разгледал в точки 165—171 от обжалваното съдебно решение и е стигнал до заключението, че посочената разпоредба е неотносима и следователно неприложима.

75 От друга страна, следва да се констатира, че пред Общия съд UEFA не е изтъкнал основание, изведено от твърдението, че член 86, параграф 1 ЕО е приложим, тъй като някои телевизионни оператори на безплатни канали са публични предприятия по смисъла на член 86, параграф 1 ЕО.

76 На основание на постоянната практика на Съда този довод следователно трябва да се отхвърли като недопустим (вж. Решение от 19 юли 2012 г. по дело Alliance One International и Standard Commercial Tobacco/Комисия и Комисия/Alliance One International и др., C-628/10 P и C-14/11 P, точка 111 и цитираната съдебна практика).

77 Що се отнася до втората част на посоченото основание, безспорно е, че текстът на членове 98 и 101 от Закона за радио- и телевизионно излъчване от 1996 г., допълнен с Наредбата за радио- и телевизионно излъчване от 2000 г., не прави никаква разлика между различните категории телевизионни оператори, и в частност не предоставя на телевизионните оператори на безплатни телевизионни канали защита, която би била отказана на тези на платени телевизионни канали, като всички телевизионни оператори по-специално са свободни да придобиват неизключителни права за излъчване на събития от голямо значение и да ги излъчват при условията на неизключителност.

78 Действително не може да се изключи фактът, че след разрешението от Office of Communications на практика само телевизионните оператори на безплатни телевизионни канали, каквито са BBC и ITV, ще излъчват всички срещи от финала на европейското първенство по футбол в Обединеното кралство, тъй като телевизионните оператори на платени телевизионни канали се интересуват само от излъчване при условията на изключителност и поради това няма да подадат оферти за придобиването на съответните права.

79 Както обаче по същество констатира Общият съд в точка 171 от обжалваното съдебно решение, това е последица от търговската стратегия на телевизионните оператори на платени телевизионни канали, които са избрали бизнес модел, поставящ ударението върху условията на изключителност, така че в по-малка степен са готови да приемат излъчване при условията на неизключителност на събития от голямо значение, отколкото телевизионните оператори на безплатни телевизионни канали. Тази последица е породена от свободния търговски избор на първата категория телевизионни оператори и причина за нея не може да бъде законодателството на Обединеното кралство.

80 По отношение на третата част на посоченото основание следва да се подчертае, че UEFA не е изложил пред Общия съд основание, изведено от факта, че телевизионните оператори на безплатни телевизионни канали се ползват с привилегия, тъй като телевизионните оператори на платени телевизионни канали са длъжни да им предложат правата за излъчване на всички срещи от финала на европейското първенство по футбол. С оглед на съдебната практика, цитирана в точка 76 от настоящото решение, такъв довод трябва да се отхвърли като недопустим.

81 С оглед на изложеното третото основание следва да се отхвърли отчасти като необосновано и отчасти като недопустимо.

По четвъртото основание, изведено от грешка при прилагане на разпоредбите на Договора, свързани с конкуренцията

Доводи на страните

82 UEFA твърди, че след като член 86, параграф 1 ЕО очевидно е приложим, Общият съд е допуснал грешка при прилагане на правото, като не е разгледал въпроса дали мерките, приети от Обединеното кралство, водят до поставяне на BBC и ITV в положение, което те самите не биха постигнали, без да нарушат правото на конкуренцията, или което им е позволило по-лесно да извършват нарушения на правото на конкуренцията.

83 Според Комисията четвъртото основание е неотносимо.

Съображения на Съда

84 UEFA твърди, че Общият съд е нарушил няколко члена от Договора, свързани с конкуренцията, като е приел, че прилагането им в контекста на настоящия спор предполага приложимост на член 86, параграф 1 ЕО.

85 В точки 165—171 от обжалваното съдебно решение обаче Общият съд констатира, че член 86, параграф 1 ЕО не е приложим. Тъй като UEFA не е успял да обори този извод в рамките на настоящото производство по обжалване, четвъртото основание е неотносимо и трябва да се отхвърли.

По петото основание, изведено от грешка при прилагане на разпоредбите на Договора, свързани със свободното предоставяне на услуги и принципа на пропорционалност

Доводи на страните

86 С първата част на петото си основание UEFA поддържа, че Общият съд е опорочил съображенията му, свързани със свободата на предоставяне на услуги, като пред последния е посочил, от една страна, че мерките, приети от Обединеното кралство, представляват дискриминация срещу установените в други държави членки телевизионни оператори, и от друга страна, че определението за „оторизиран телевизионен оператор“ по смисъла на законодателството на Обединеното кралство е твърде стриктно, за да е пропорционално на целта на това законодателство. Въз основа на всеки един от двата мотива Общият съд трябвало да констатира, че такива мерки са непропорционални.

87 В рамките на втората част на петото си основание UEFA поддържа, че анализът на Общия съд е погрешен, тъй като само поради факта че европейското първенство по футбол може да се разглежда като едно-единствено събитие и в своята цялост е събитие от голямо значение за обществото той е презумирал, че целта за гарантиране на широк достъп на обществеността до излъчването на това събитие не може да се постигне по подходящ начин чрез по-малко обременително ограничение, като например списък, който съдържа само някои избрани срещи от европейското първенство по футбол.

88 С третата част на това основание UEFA твърди, че дори да се предположи, че европейското първенство по футбол може да се разглежда като едно-единствено събитие от голямо значение за обществото на Обединеното кралство, Комисията е длъжна да извърши задълбочена проверка на съвместимостта на споменатите мерки с разпоредбите на Договора, свързани със свободното движение на услуги и конкуренцията.

89 Според Обединеното кралство и Комисията петото основание е напълно необосновано.

Съображения на Съда

90 С първата част на петото си основание UEFA на практика твърди, че Общият съд не е изпълнил задължението си за мотивиране, тъй като не е отговорил на изложените пред него доводи относно евентуално дискриминационния характер на приетите от Обединеното кралство мерки, както и твърде тясното определение на понятието „оторизиран телевизионен оператор“.

91 В това отношение, видно от постоянната практика на Съда, Общият съд не е длъжен да прави изложение, следващо изчерпателно и едно по едно всички логически разсъждения, направени от страните по спора. Мотивите на Общия съд следователно могат да бъдат имплицитни, при условие че позволяват на заинтересованите лица да се запознаят с причините, поради които той не е приел доводите им, а на Съда — да разполага с достатъчно данни, за да упражни своя контрол. Общият съд не е длъжен по-специално да отговаря на изтъкнати от някоя от страните доводи, които не са достатъчно ясни и точни, ако същите не бъдат доразвити и съпроводени от конкретни и подкрепящи ги съображения (в този смисъл вж. Решение от 9 септември 2008 г. по дело FIAMM и др./Съвет и Комисия, C-120/06 P и C-121/06 P, Сборник, стр. I-6513, точки 91 и 96, както и Решение от 5 юли 2011 г. по дело Edwin/СХВП, C-263/09 P, Сборник, стр. I-5853, точка 64).

92 По отношение на довода, изведен от евентуално дискриминационния характер на законодателството на Обединеното кралство, следва да се напомни, че в точки 148 и 149 от обжалваното съдебно решение Общият съд признава, от една страна, че посоченото законодателство ограничава свободното предоставяне на услуги, тъй като на практика е по-вероятно всички срещи от финала на европейското първенство по футбол да бъдат излъчвани, фактически при условията на изключителност, от телевизионен оператор на безплатен телевизионен канал, „по всяка вероятност установен в тази държава членка“, а не от негов конкурент, установен в друга държава членка. От друга страна, Общият съд уточнява, че такова ограничение може да бъде обосновано, тъй като има за цел да защити правото на информация и да осигури широк достъп на обществеността до телевизионното излъчване на събития от голямо значение за обществото, независимо дали те са национални или не.

93 По този начин Общият съд е изложил достатъчно мотиви, макар и имплицитни, които позволяват на UEFA да се запознае с причините, поради които не е приел доводите му, а на Съда — да упражни своя контрол.

94 По отношение на довода, свързан с твърдението за твърде тясно определение на понятието за оторизиран телевизионен оператор, следва да се отбележи, че същият е изложен само в една от общо 176-те точки на жалбата. Освен това този довод не се основава на твърдението, че определението е по-тясно от това, което другите държави членки са приели, и че на практика ограничава само до три броя на телевизионните оператори, които биха могли да отговорят на необходимите условия. Накрая, в писмената си реплика UEFA доразвива този довод само с две кратки изречения.

95 Следователно с оглед на факта, че посоченият аргумент по никакъв начин не е бил доразвит в писмената защита, представена на Общия съд, последният не е бил длъжен да му отговори.

96 По отношение на втората част на петото основание следва най-напред да се посочи, че тя изхожда от неправилен прочит на точка 152 от обжалваното съдебно решение. Всъщност в тази точка Общият съд не се е позовал на презумпцията, че целта за гарантиране на широк достъп на обществеността до излъчването на едно-единствено събитие от голямо значение не може да се постигне по подходящ начин чрез по-малко обременително ограничение. Общият съд е

отхвърлил основанието на UEFA с мотива, че то изхожда от погрешна предпоставка, тъй като е изведено от твърдението, че приетите от Обединеното кралство мерки са непропорционални, доколкото „обикновените“ срещи от финала на европейското първенство по футбол не са от голямо значение. В точки 123—141 от обжалваното съдебно решение Общият съд основателно приема, каквато практика той следва оттогава, че може да се счита, че финалът на европейското първенство по футбол като цяло, в това число следователно и „обикновените“ срещи, са от голямо значение за обществото на Обединеното кралство.

97 Накрая, по отношение на третата част на посоченото основание, от точка 19 от настоящото решение следва, че Комисията трябва да извърши само проверка, ограничена до установяването на явни грешки в преценката на държавите членки при изготвянето на националните списъци със събития от голямо значение.

98 С оглед на изложеното петото основание следва да се отхвърли в неговата цялост като необосновано.

По шестото основание, изведено от грешка, която Общият съд е допуснал при прилагане на правото на собственост

Доводи на страните

99 Според UEFA Общият съд е допуснал грешка при прилагане на правото, като е приел, от една страна, че сам по себе си фактът, че финалът на европейското първенство по футбол може да се разглежда като едно-единствено събитие от голямо значение за обществото, е достатъчен, за да бъде засягането на правото на собственост на UEFA по отношение на всяка от различните срещи от европейското първенство по футбол задължително пропорционално. От друга страна, Общият съд допуснал по-съществена грешка, като не оценил обхвата на ограниченията, наложени на правото на собственост на UEFA, което му попречило да направи правилен анализ по въпроса дали неблагоприятните последици, предизвикани от приетите от Обединеното кралство мерки, са били пропорционални спрямо преследваните цели.

100 Обединеното кралство и Комисията оспорват обосноваността на това основание.

Съображения на Съда

101 Съгласно член 17, параграф 1 от Хартата на основните права на Европейския съюз всеки има право да се ползва от собствеността на имуществото, което е придобил законно, да го ползва, да се разпорежда с него и да го завещава. При все това ползването на имуществото може да бъде уредено със закон до степен, необходима за общия интерес.

102 В това отношение, видно от съображенията, изложени в точки 10, 20 и 21 от настоящото решение, от една страна, засягането на правото на собственост на UEFA е следствие от самия член 3а от Директива 85/552 и по принцип може да се обоснове с целта за защита на правото на информация и на гарантиране на широк достъп на обществеността до телевизионното излъчване на събития от голямо значение. От друга страна, като се има предвид, че всички срещи от финала на европейското първенство по футбол, взети заедно, са определени правомерно от Обединеното кралство за събитие от голямо значение, Комисията не е била длъжна да провери дали последиците от това определяне върху правото на собственост на UEFA надхвърлят последиците, които неизбежно възникват от включването на събитието в списъка на събитията, определени от органите на тази държава членка.

103 Единствените претенции на UEFA относно тези последици обаче са изведени от факта, че потенциалните купувачи на търга за продажбата на съответните права за излъчване, а именно BBC и ITV, са се обединили и са представили обща оферта. Видно от жалбата, подадена пред Общия съд, такъв довод пред него обаче не е бил изтъкнат. С оглед на съдебната практика, напомнена в точка 76 от настоящото решение, UEFA не може да се позове на него в рамките на настоящото производство по обжалване.

104 При тези условия шестото основание следва да се отхвърли.

По седмото основание, изведено от грешки при прилагане на правото, свързани с мотивите на спорното решение

Доводи на страните

105 UEFA поддържа, че Общият съд допуснал грешка при прилагане на правото, тъй като не наложил на Комисията да спазва степента на мотивиране, която се изисква за всяко от четирите основания по същество, повдигнати в жалбата. Най-напред, спорното решение трябвало да се отмени, тъй като не съдържало достатъчно мотиви относно квалифицирането на финала на европейското първенство по футбол като събитие от голямо значение за обществото. По-нататък, не били достатъчни и мотивите на решението относно пречките пред свободното предоставяне на услуги, свободната конкуренция и правото на собственост на UEFA. Накрая, за да определи дали изложените от Комисията мотиви са достатъчни, Общият съд не трябвало да се основава на твърдяното привилегировано положение на UEFA поради качеството му на титуляр на правата.

106 Според Обединеното кралство и Комисията седмото основание е необосновано.

Съображения на Съда

107 Видно от постоянната практика на Съда, изискваните от член 253 ЕО мотиви трябва да са съобразени с естеството на съответния акт и по ясен и недвусмислен начин да излагат съображенията на институцията, която издава акта, така че да дадат възможност на заинтересованите лица да се запознаят с основанията за взетата мярка, а на компетентната юрисдикция — да упражни своя контрол. Изискването за мотивиране следва да се преценява в зависимост от обстоятелствата по конкретния случай, по-специално в зависимост от съдържанието на акта, от естеството на изложените мотиви и от интереса, който адресатите или други заинтересовани лица, засегнати пряко и лично от акта, могат да имат от получаване на разяснения. Не се изисква мотивите да уточняват всички относими фактически и правни обстоятелства, доколкото въпросът дали мотивите на определен акт отговарят на изискванията на посочения член 253 следва да се преценява с оглед не само на текста, но и на контекста, както и на съвкупността от правни норми, уреждащи съответната материя (Решение по дело Bertelsmann и Sony Corporation of America/Impala, посочено по-горе, точка 166 и цитираната съдебна практика).

108 Освен това, видно също от съдебната практика, когато приемането на разглеждания акт е част от контекст, който е добре познат на заинтересованите лица, това приемане може да бъде мотивирано кратко (в този смисъл вж. Решение от 26 юни 2012 г. по дело Полша/Комисия, C-335/09 P, точка 152 и цитираната съдебна практика).

109 По отношение на решенията, приети на основание член 3а, параграф 2 от Директива 89/552, следва да се напомни, от една страна, че при приемането им Комисията не упражнява точно правомощието си за вземане на решения, а това за контрол, което впрочем е ограничено до

установяване на явни грешки в преценката, допуснати от държавите членки при определянето на събитията от голямо значение (вж. точки 12 и 19 от настоящото решение). В този смисъл посочените решения трябва да се разглеждат в светлината на националните мерки, предмет на уведомление.

110 От друга страна, следва да отбележи, че освен до държавата членка, която уведомява Комисията, такива решения се отнасят по-специално и до телевизионните оператори на телевизионни канали в нея и притежателите на изключителни права за излъчване на съответните събития. Не може обаче да се отрече, че посочените главни заинтересовани лица имат задълбочени познания за контекста, в който се приемат решенията, тъй като дори само за договарянето на цената на тези права те би трябвало да познават всички обстоятелства, засягащи чувствително стойността им, и в частност интереса, който въпросното събитие има за обществеността на съответната държава членка.

111 При тези условия решение на Комисията, прието на основание член 3а, параграф 2 от Директива 89/552, може да има кратки мотиви. В частност Комисията може да посочи само накратко мотивите, с оглед на които е приела, че дадено събитие е от голямо значение. Освен това от съображенията, изложени в точки 20 и 21 от настоящото решение, следва, че мотивите относно съвместимостта на мерките, приети от Обединеното кралство, с правилата относно свободното движение на услуги, свободната конкуренция и правото на собственост могат да бъдат имплицитни. Такова заключение за съвместимост по принцип не е необходимо да се мотивира по-специално когато последиците за свободното движение на услугите, свободната конкуренция и правото на собственост не надхвърлят последиците, присъщи за включването на съответното събитие в списъка по член 3а, параграф 1 от Директива 89/552.

112 В случая следва да се отбележи, че в съображения 5, 6 и 18 от спорното решение са изложени мотивите, поради които Комисията е приела, че всички срещи от финала на европейското първенство по футбол могат да се считат в тяхната цялост за събитие от голямо значение. В този смисъл в съображение 6 се посочва по-специално че това събитие има особен отзвук в Обединеното кралство, тъй като е особено популярно сред широката публика, а не само сред зрителите, които обичайно следят такива спортни събития по телевизията. Тази констатация освен това е уточнена в съображение 18, от което е видно, че посоченото събитие традиционно е било излъчвано по безплатни телевизионни канали и че като такова е привличало голяма телевизионна аудитория.

113 Предвид изложеното Общият съд не е допуснал каквато и да било грешка при прилагане на правото, като е приел, че спорното решение съдържа необходимата информация, която позволява, от една страна, на UEFA да разбере причините, поради които Комисията е стигнала до заключението, че всички срещи от финала на европейското първенство по футбол могат да се считат за събития от голямо значение, и от друга страна, на Общия съд — да упражни своя контрол относно обосноваността на този извод.

114 Що се отнася до другите аспекти на мотивите на спорното решение, нищо не указва, че в настоящото дело последиците върху свободното движение на услуги и върху свободната конкуренция надхвърлят последиците, които са присъщи на включването на финала на европейското първенство по футбол в списъка със събития от голямо значение. Колкото до твърдението за засягане на правото на собственост в по-голяма степен, отколкото само при посоченото включване, следва да се напомни, че доводът е изтъкнат от UEFA само пред Съда.

115 С оглед на изложеното седмото основание следва да се отхвърли като необосновано.

116 След като нито едно от седемте основания, на които UEFA се позовава в подкрепа на жалбата си, не може да бъде уважено, същата следва да се отхвърли в нейната цялост като отчасти недопустима и отчасти необоснована.

По съдебните разноски

117 Съгласно член 184, параграф 2 от Процедурния правилник, когато жалбата е неоснователна, Съдът се произнася по съдебните разноски. По смисъла на член 138, параграф 1 от същия правилник, приложим към производството по обжалване по силата на член 184, параграф 1 от същия, загубилата делото страна се осъжда да заплати съдебните разноски, ако е направено такова искане. След като UEFA е загубил делото и Комисията е направила искане за осъждането му, той трябва да бъде осъден да заплати съдебните разноски.

По изложените съображения Съдът (трети състав) реши:

1) Отхвърля жалбата.

2) Осъжда Union des associations européennes de football (UEFA) да заплати съдебните разноски.

Подписи